

ÅTGÄRD, m. 3. 1) Se *Åtgörande*. En klok å. *Laga å. Regeringens å-er. Min å. härvid inskränkte sig till...* Det har skett utan min å., genom hans å. — *Syn.* Anstaltande. Se f. ö. *Anstalt*. — 2) Befattning, handläggning. *Det hör ej till min å.*

ÅTGÖRA, v. a. 2. (böjes som *Göra*) Göra, verka, uträtta i en sak. *Man klagade öfver, att ingenting i saken åtgjordes. I den saken är ännu ingenting åtgjort.*

ÅTGÖRANDE, n. 4. Hvad som åtgöres, verkas i en sak. *Det kan ske utan hans å. Jag känner ej hans å. i denna sak.*

ÅTHÄFVOR, f. 1. pl. (Af *Hafva sig*. Betydde fordom: Uppförande, beteende.) Yttre skick. *Christus varåd i å. befunnen såsom en menniska.* — Brukas äfven, ehuru mindre riktigt, i samma mening som: *Åtbörder*.

ÅTHÄST, m. 2. Häst, förspänd till venster för en vagn; häst, som går till venster.

ÅTKOMLIG, a. 2. Som kan åtkommas.

ÅTKOMMA, v. a. 3. (böjes som *Komma*) Se *Komma* å.

ÅTKOMST, c. 3. 1) Förvärfvande, vinnande, erhållande. — 2) Sätt att åtkomma; sättet, huru något åtkommit; förvärfningssätt.

ÅTKOMSTHANDLING, f. 2. Handling, som visar åtkomsten af en egendom.

ÅTLYDA, v. a. 2. Lyda, efterleva. *Å öfverhetens bud. Å. lagens föreskrifter.* — *Syn.* Se *Lyda*.

ÅTLYDNAD, m. 3. Lydnad som visas, efterlefnad. *Till å. af konungens nådiga befallning.*

ÅTLÖJE, n. 4. 1) Beteende. *Utsätta sig för allmänhetens å. Göra å. af, begabba, bete.* — 2) Föremål för andras beteende, för begabberi. *Göra sig till ett å. Bli, göra sig till ett å. för andra, för alla människor. Vända i å., i sitt tal gifva något en sådan vändning, att det blir föremål för löje.*

ÅTMINSTONE, åtmi'nnståne, adv. Till det minsta. *Om han å. ville försöka.*

ÅTNJUTA, v. a. 3. (böjes som *Njuta*) Njuta, äga, vara i besittning af, äga att upphära. *Å. en god helsa. Å. sin konungs nåd. Å. en lön af 6,000 r:dr.*

ÅTNJUTANDE, n. 4. Förhållandet att man åtnjuter. *Vara i å. af, åtnjuta.*

ÅTNÖJA SIG, v. r. ell. **ÅTNÖJAS**, v. dep. 2. Vara nöjd, nöjas. *Han å-jde sig att svara med en axelryckning. Vela att å-s med litet. Dermed å-jdes han.* — *Syn.* Se *Nöja sig*.

ÅTRA, v. a. 1. Återkälla. *Å. sina ord, ett löfte.* — *Å. sig*, v. r. Återtaga sitt ord, sitt löfte; ändra mening, föresats, beslut; ändra sig.

ÅTRÅ, å'trå, v. a. 2. (Brukas blott i pres. ind. o. infinitiv.) Hafva trängande begär efter något. — *Syn.* Se *Åstunda*.

ÅTRÅ, å'trå, f. sing. Trängande begär efter något. *Ha å. till, efter något. Å. efter ära, beröm, pennningar. Hafva en brinnande å. att få resa.* — *Syn.* Se *Begär*.

ÅTSIDA, f. 1. 1) Se *Framsida*. — 2) (för körande eller ridande) Venster sida. *Häst, som är på å-n. Stigbygeln på å-n.* — 3) (på mynt och medaljer) Se *Bildsida*.

ÅTSITTA, v. n. 3. (böjes som *Sitta*) Sitta tätt intill, tätt omsluta. — Brukas nästan endast i part. pres. *Åtsittande.* En å. rock.

ÅTSKILJA, v. a. 2. 1) Skilja en person ifrån en annan. *När de fördes i fångelse, blefvo de*

af officern åtskilde. — 2) I föreställningen skilja något ifrån ett annat, göra skilnad emellan. *Han kan ej å. höger och venster. De kunna ej å-s. Dessa omständigheter böra noga å-s. Han kan ej å. mellan godt och ondt* (bättre säges: skilja). — *Å-s*, v. d. Skiljas ifrån hvarandra. *Efter ett kort samtal åtskildes vi.* — *Åtskild*, part. pass. o. adj. Skild, särskild, hvar för sig. *Husen ligga å-a från hvarandra.* — *Åtskiljande*, n. 4.

ÅTSKILJELIG, a. 2. Som kan åtskiljas.

ÅTSKILLIG, a. 2. Särskilt, skiljaktig. *Å-a personer, omständigheter. På å-a sätt.* — *Syn.* Skiljaktig, Särskilt, Olika, Diverse.

ÅTSKILLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara åtskillig; skiljaktighet, olikhet.

ÅTSKILNAD, m. 3. Skiljaktighet, skilnad. *Det är stor å. emellan dem. Det är stor å. emellan människor*, människorna äro mycket olika. *Göra å. emellan*, i föreställningen, omdömet skilja mellan. *Bestämma, utmärka å-en emellan tvenne föremål. Utan å., lika. Till å. ifrån*, för att skilja från något, t. ex.: *Till å. ifrån hvarandra märktes de olika. Med den å. att...*, med den skiljaktigheten, olikheten att...

ÅTSKILS, å'tschil's, adv. I sär, hvar för sig. *Taga å. Sätta å. Ligga å. Känna å.*, känna igen det ena från det andra.

ÅTSPÖRJA, v. a. 2. (böjes som *Spörja*) Se *Fråga, Tillspörja*.

ÅTTA, å'tta, grundtal. Sju och en tillsammans. *Å. års tid. De voro å. Å. i sender. Å. gånger. Å. dagar*, brukas vanligen i samma mening som en vecka, t. ex.: *Inom å dagar. För å. dagar sedan. I dag å. dagar till. Om måndag å. dagar*, måndagen efter nästkommande måndag. *I går å. dagar sedan.* — *Ss. Å-radig, -sidig.*

ÅTTA, f. 1. 1) Siffra, som betecknar talet åtta. — 2) Kort med åtta tecken eller s. k. ögon.

ÅTTADUBBEL, a. 2. 1) Åtta gånger så stor. — 2) Säges om något, som består af åtta likadana eller liknande saker, eller varande blott af samma art, natur. Jfr. *Dubbel*, 2.

ÅTTADUBBELT, adv. Åtta gånger; åtta gånger så mycket. *Å. så stor. Gifva å. igen.*

ÅTTADUBBLA, v. a. 1. 1) Göra åtta gånger så stor. — 2) Upprepa åtta gånger. — 3) Framte, framställa, återgifva i åtta lika exemplar.

ÅTTAFALDIG, a. 2. Se *Åttadubbel*.

ÅTTAFALDT, adv. Se *Åttadubbel*. — Skrifves äfven *Åttafalt*.

ÅTTAHUNDRA, grundtal. Åtta gånger hundra.

ÅTTAHUNDRADE, ordningstal. Som i ordningen följer näst efter den sjuhundrade nittionde nionde.

ÅTTAHÖRNIG, a. 2. Som har åtta hörn eller vinklar. *Å. figur.*

ÅTTAHÖRNIG, m. 2. Åttahörnig figur.

ÅTTAMÄNNING, f. 2. (bot.) Växt, som hör till klassen Oktandria.

ÅTTAPUNDIG ell. **ÅTTPUNDIG**, a. 2. *Å. kanon*, som afskjuter kulor om åtta skålpunds vikt.

ÅTTAPUNDIG ell. **ÅTTPUNDIG**, m. 2. Åttapundig kanon.

ÅTTASTÄFVIG, a. 2. Som består af åtta stafvelser. *Å-t ord.*

ÅTTASTÄMMIG, a. 2. Som utföres af åtta stämmor.

ÅTTATAL, n. 3. Räknetalet åtta.